

# MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 20.

15. NOVEMBER 1937

9. ÅRGANG

## Når utveiene stenges eller: hjelp fra det høie.

Det hender ofte at et menneske kommer i en slik situasjon at alle utveier synes stengt. Man ser seg om etter hjelp både i øst, vest, nord og syd, men forgjeves. Alt for ofte glemmer vi å se opad til ham hvorfra all vår hjelp skal komme. Vi ser gjennom hele den hellige skrift eksempler hvor alle utveier blev stengt, men hvor det også kom underfull hjelp fra det høie. La oss se på beretningen i 2. Mos. 14, hvor Gud åpnet vei for sitt folk gjennom det Røde hav. Moses med Israels folk står foran det Røde hav, og bakom dem kom Faraos veldige hær som forfulgte dem. «Og Faraos nærmet sig, og Israels barn oppløst sine øine, og se egypterne drog efter dem; da fryktet de såre, og Israels barn roppte til Herren.» Israels barn valgte den rette utvei; de roppte til Herren. Herren svarer: «Herren skal stridre for eder og I skulle være stille.» Formådde Gud å frelse sitt folk?

«Og Moses rakte sin hånd ut over havet, og Herren lot havet fare bort ved en sterk østevind den hele natt, og han gjorde havet til et tørt land, og vannene skiltes ad. Og Israels barn gikk mitt inn i havet på det tørre, og vannet var dem en mur på deres høire og på deres venstre side.»

En stund senere finner vi Moses i en kritisk situasjon (4. Mos. 11). Folket knurrer og vil ha kjøtt å ete. Hvorfra skulde Moses ta kjøtt til 600,000 menn? Det var da umulig for Moses. Men for Herren var det ikke umulig. Hør: «Så vil nu Herren gi eder kjøtt, så I kunne ete. Ikke en dag skulde I ete det, og ikke to dage og ikke fem dage og ikke ti dage og ikke tyve dage, men en hel måned.»

Moses stusser Men Herren sa til Moses:

«Er Herrens hånd forkortet? Nu skal du se om det jeg sier dig skal vederfares eller ikke.»

Og Herren lot en storm bryte løs som førte vagnet over fra havet og strødte dem over leiren. Herrens hånd var ikke forkortet og er ennå ikke forkortet, lovet være Gud. La oss komme ihu at Herrens hånd er ikke forkortet til å frelse. Det finner vi klart i Salm. 23. David opholdt sig med omkring 600 mann i Maons ørken. Kong Saul som står ham efter livet får det å vite, og han kommer md sin hær og omringer David. Det var ikke lyse utsikter for David. Fienden nærmet sig mere og mere; «og David søkte engstlig å komme bort fra Saul, mens Saul og hans menn var iferd med å omringe David og hans menn for å gripe dem.» Men alle utveier var stengte. Men David var en mann som hadde lært å se opad; og søkte hjelp hos Gud. Og han blev heller ikke tilskamme. «Da kom det

bud til Saul og sa: Skynd dig å dra avsted! Ti filisterne er fallne inn i landet. Så vente Saul tilbake fra å forfølge David og drog imot filisterne.» Et tilfelle kanskje? Nei! Hjelp fra det høie. Gud formådde å frelse David. Han formår også å frelse sine barn som den onde sønne kong. 18, 30). Hvor ofte vil ikke djevelen si det samme. Men Eskielas sette allikevel sin lit til Herren; og Herrens engel gikk gjennom Asyriens leir og slo hundre og fem og otti tusen ihjel på en natt. Og Sankrib måtte dra bort med skam.

La oss også gløtte litt i Ap. gj. 12. Peter var kastet i fengsel for Jesu navn skyld. Det var ikke store muligheter for Peter å flykte der han lå i fengslet bundet med to lenker og godt bevoktet av stridsfolk. Men der blev gjort inderlig bønn til Gud for ham av menigheten. Natte før han skulde føres frem for Herodes kom en engel og utfriet ham. Lenkene som han før var bundet med falt av, og dørene som syntes så stengt blev åpnet; og den bedende flokk fikk svar. Efter å ha sett gjennom disse betraktninger må vi utbryte med salmisten: «De så op til Ham, de strålte av glede, og deres åsyn rødmet aldri av skam.» La oss derfor se opad til Ham hvorfra all vår hjelp skal komme. **Paul Stensland.**

### Ditt testamente.

GI Kristus hvad du kan! Når du skal dø, gjør ham til arving av noe av ditt gods. Jeg skulde ikke synes jeg elsket min ven, hvis jeg ikke av og til skjenket ham en gave. Jeg skulde ikke synes jeg elsket Kristus, hvis jeg ikke gav ham noe — en vakker liten pengesum, «fredmen av mitt brennoffer». Jeg hørte forleden et spørsmål i forbindelse med en gammel mann som lenge hadde bekjent sig som en kristen. Der taltes om at han hadde etterlatt sig så meget, en annen så meget — så sa en: «Men hadde han ikke betenkt Kristus i sitt testamente?» Da lo noen og fant det latterlig. Ja, så syntes det, fordi man ikke venter på Kristus som en virkelig person. Men hvis vi hadde denne kjærlighet, vilde det bare være naturlig for oss å gi ham, leve for ham og kanskje, om vi hadde noe tilovers til slutt, å la ham eie det — så at vi endog i døden kunde gi vår venn i vår «siste vilje» et bevis på at vi kom ham ihu, som han kom oss ihu i sin «siste vilje.»

C. H. Spurgeon.

### Oprop

Br. Hans Svendberg, som tilhører «Pinsemenigheten i Salen» Halden, og hans hustru Mary har som nakk de fleste av bladets lesere vet, nu i flere år virket på misjonsstasjonen i Karwi i Bandadistrikket, India.

Var menighet understøttet dem delvis med økonomisk hjelp. I den senere tid er br. Svendberg blitt temmelig nedfor til sine nerver som følge av overanstrengelse i arbeidet derute, og da hans mor har hensovt i disse dagene, kan det jo tenkes, at også denne omstendighet har spillet inn.

Det er derfor ytterst påkrevet, at de begge fikk foreta en rekreasjonsreise til hjemlandet snarest mulig, men skal dette muligstrettes trenger de selvfølgelig også ekstre midler. Det vilde derfor være kjært om noen venner eller vennegrupper fikk lagt på sitt hjerte å gjøre et sammenskudd til dette formål. Da vennene Svendbergs også har hatt ydre utenfor pinsevennernes rekke, finner vi det hensiktsmessig å tilsende også «Misjons-Røsten» dette oprop til velvilig inntagelse.

Du som gjennom disse linjer blir minnet av Herrens å komme våre kjære opofrende venner til hjelp kan innsende midlene til vår menighets misjonskasserer **Hardy Mossberg**, Hans adresse er: *Festningsgaten, Halden.*

Med broderhilsen.

Werner Skibsted.

Vi vil også be vennene å huske på dette og sende sine beløp snarest mulig. Broder Svendberg er helt nedbrutt og må hjem for å komme sig igjen.

Svendberg og hustru har arbeidet i tro til Gud og de har utført et stort arbeid i Karwi. La oss nu vise i praktisk gjerning at vi setter pris på det — og takker Gud for dem.

Små eller større beløp mottas med takk av br. Mossberg.

Red.

## Fra krigssonen i China

### Bomberegner over Tor-kild Rasmussens misjonsstasjon.

Huai Lai Hsien 10/8—37.

Kjære venner! Guds fred! Dere har kanskje hørt at Kang Chuang blev bombardert den 3 og 4. august. Over 20 store bomber blev kastet over et nokså lite område, for å ødelegge jernbanelinjen, og da vår misjonsstasjon ligger like ved banen falt 2 bomber på misjonens eiendom.

Vi var samlet til bønn mens flyverne holdt på og vi fikk kjenne himlen åpen over oss. Vi bad særlig om at Herren vilde spare menneskelig og tenk — bare et liv blev

## Utsendt av den Hellig-Aand.

Svar på spørsmål.

I Antiokia var Guds menighet samlet til gudstjeneste og mens de var forsamlet sa den Hellig Aand: «Uttag mig Barnabas og Saulus til den gjerning som jeg har kalt dem til.»

«Da lot de dem dra ut efter at de hadde fastet og bedt og lagt hendene på dem. Da de nu således var utsendt av den Hellig Aand drog de ned til Seleukia. o.s.v (Ap. gj. 13, 1—4.)

Det er en ting vi legger merke til og det er at de var kalt av den Hellig Aand før dette hente. I Ap. gj. 11 leser vi at Barnabas fikk med sig Paulus, som dengang enda kaltes Saulus, til Antiokia hvor det var blitt en kristen menighet.

Antagelig bestod denne menighet av de frelste jøder og grekere og her fikk de troende først navnet kristne. I denne menighet virket Paulus og Barnabas et helt år. Det kan godt tenkes at menigheten gjerne vilde ha dem der og at de selv også ønsket å være der. Det var jo stor fremgang der. De lærte en stor skare der, står det. Men de var som før nevnt kalt av den Hellig Aand til å reise videre ut med evangeliet og nu blev deres kall stadfestet i menighetens nærver. På hvilken måte budskapet kom står det intet om, men det kan jo tenkes at det var et profetisk budskap. Det var både lærere og profeter der. At de siden følte sig særlig tiltrukket og sammenføiet til menigheten i Antiokia er forståelig, men at denne menighet stod ansvarlig for deres underholdning er nok meget vanskelig — for ikke å si umulig — å fastslå.

I Filipenserbrevet 4, 15—16 forteller Paulus at i «Evangeliets første tid» da han drog ut fra Makedonien «hadde ingen menighet regning med gitt over gitt og mottatt uten I alene.» Nu kan det vel ikke bety, som en engang uttrykte det, at de gav ham uten å ha regning på det — d. v. s. uten å føre kontroll over det de ga. Det må ganske sikkert menes slik at ikke noen menighet sendte ham fast under-

offer for bombene. Derimot gikk det 3 liv for maskingeværenes kuleregn og noen blev såret.

Vi er nu flyttet til en av utstasjonene. Alt er vel, og vi har hatt en ypperlig anledning til å så Guds sæd.

Takk for at dere kommer oss ihu i disse dagers prøvelser. Det er jo vår provins fienden er efter.

La oss komme ihu disse trakter. Gud er mektig.

Hilsen til alle venner!

Gud velsigne dere.

Min hustru og datter hilser.

Broderligst

Torkild Rasmussen.

hold. Det han her fikk var jo fra Filippi og ikke fra menigheten i Antiokia. Så at menigheten i Antiokia stod som utsender menighet for Paulus og førte kontroll med ham på hans reiser er uten bevis og må derfor bare stå for vedkommendes regning som påstår det. Det kan ikke fastslås ved klare og tydelige skriftsteder og er da ikke holdbart om det er aldri så logisk tenkt. Vi må ha klare bibelsteder for å slå fast en ting fra Guds ord.

Paulus og Barnabas vendte nok tilbake til Antiokia igjen, men det gjorde de også til andre menigheter. Se f. eks. 2. Kor. 13, 1. Det samme som hente i Antiokia har hent mange ganger siden. En søster som har utført et meget godt og utholdende arbeide på misjonsfeltet, fortalte nylig om hvordan hun hadde gått med misjonskallet — altså kalt av den Hellig Aand i lang tid, men fikk et særlig kall på et vennestevne, vistnok ved et budskap i tunger og tydning. Stevnet blev jo ikke utsendermenighet og det var troende fra mange lokale forsamlinger, og muligens også fra andre samfund tilstede der. Nu skrives ikke dette for å strides om måten hvorpå misjonssaken skal ordnes. Men saken er den at det er flere som går med misjonskall og ikke kan få noen menighet til å stå som utsendermenighet. Hvis du er overbevist om at kallet er fra Gud så skal nok han sørge for nødvendige midler.

Enten man får en bror eller søster til å stå som kasserer, eller man har en venneflokk eller menighet, eller det er en lands- eller krets-sammenslutning som står bak er av mindre betydning, efter mitt skjønn. Det som gjelder mest er å få evangeliet utbredt i denne siste tid. Hvis man mener at det er mest bibelsk å ordne lokale forsamlinger og står som utsendermenigheter og som misjonæren står i forbindelse med og avlegger rapport for eller man har et annet syn på denne sak, så får det da bli enhver rett og plikt å ordne dette på beste måte. Men å slå fast at dette er bibelsk og alt annet ubibelsk blir nok for drøyt.

Personlig er undertegnede av den opfatning at det er best og mest i harmoni med bibelens ånd og lære at de lokale menigheter, mere enn før står ansvarlige for misjonæren som drar ut og at der er et godt samarbeide mellom misjonæren og menigheten. Men å danne noe samfund på dette spørsmål er for meget.

Det må gå å samarbeide med de vennegrupper og samfund som har samme forkynnelser og lære om opfatningene i nevnte spørsmål er delte. Ellers blir vi altfor partiske efter undertegnede mening.

G. Iversen.





